

Димитър Бояджиев

Марсилия

Безрадостно залутан, слисан в уличния шум,
в загадки скръбни потопен, безсилен и точаян,
на тоя страшен град – на всичките пороци друм –
гърмежът и миазмите аз наблюдавах смаян.
Сред тая втрволица не разбирах аз що диря!
Като вълна нахлуваше във моята душа
огромна скръб – и мислех – звяр да ме сподира
на всяка стъпка, без да знам с какво да се теша.

Където да погледна – виждах мъка и разврат.
Земята тук са някога тъпкали финикийци.
Години хиляди са минали – и тоя град
до днес е пълен още със търговци и убийци!
Небето е над улицата като звездна лента,
но никой взор не вдига! Сред нахални светлини
из кръчмите утеха всички дирят във абсента
или в смеха ридающ на продажните жени.

Голтаци мрачни някъде подемат песен зла –
набат на смъртно отчаяние със звуци медни.
Доволници тук весели и тъпи, там – тегла,
сърца свирепи, а пък там две лезбианки бледни,
притиснати любовно, милосърдье и утеха
една от друга просят... И подобно на кошмар,
жестоки, гневни мисли върху мене връхлетеха:
тъй равни бяха него ден и роб, и господар!

Аз бях преситен тоя ден на всички суети.
Аз мислех всички скърби и веселия притворни –
и без надежда някой братски да ме приюти,
кръстосвах бледен улиците тъжни и позорни,
сред ледно равнодушие изгубен като в бездна.
Животът ми се струваше тогаз почти като порок,
а моята душа така нелепо безполезна,
че мисълта за смърт ме блазнеше кат блян висок.

Внезапен лъх на горест и денят ми омрачи,
и скъпоценните съкровища на паметта ми.
Дори не исках да си спомня милите очи
на моята другарка, ни пък она сън, що мами
сърцето ми със бъдеще – и неуморно буди

усърдие у мене, за да мъкна ден след ден
към пропастите на нощта... И всички жалби луди
за щастие как гаснат виждах с поглед уморен.

А скъп ми е живота мене! Милите неща
на миналото или пък на дните, що жадувам,
лазурът дневен и мечтите скъпи на нощта,
жената нежна, на която устните целувам.
Посрещал съм ги с радост винаги сърдечна.
Когато пък се виждах морен и унил,
доволно бе ми мен усмивка някоя далечна
или дори случаен дъх на росен карамфил.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6315>]